

Ordet blev kød..

og tog bolig iblandt os...!

Af diakon, Eskild Skov Særkjær

Vi begynder med at læse det første vers i Johannes evangeliet, og dernæst versene 14-18 i det samme kapitel - og her vidner apostlen Johannes om Jesus og siger:

"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud... Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. Johannes vidner om ham, råber og siger: Ham er det, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er kommen forud for mig; thi han var til før mig. Thi af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde. Thi loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus. Ingen har nogen sinde set Gud; den enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk", John.1:14-18 (fra den gamle oversættelse).

Det første, vi får at vide er, at Ordet, som var i begyndelsen - i betydningen altid har været' - blev kød og tog bolig iblandt os. Med disse få ord nævnes inkarnationen: Jesus, Guds Søn, den anden person i den treenige Gud, blev født som et menneske - og det er jo det, vore mange dejlige julesalmer handler om.

De græske ord for, at 'han tog bolig', betyder egentlig oversat, at han 'tabernaklede' iblandt os. Det betyder billedligt set, at fysisk ville Jesus kun være her på jorden i kort tid, for efter sin død og opstandelse at tage tilbage til sin Fader i Himmelen. Lad os høre et af de steder, hvor han taler om dette:

"Jeres hjerte forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være", John. 14:1-3.

Som vi ser, inkluderer Jesus i disse vers også os - og det betyder, at, som han kun en kort tid var i verden, og tabernaklede iblandt os, således skal også vi, pga. hans sejr, kun være her en kort tid, før han henter os hjem til sin himmelske bolig. Dette er baggrunden for, at bibelen ofte taler om, at de troende teltede (på græsk 'tabernaklede') her på jorden på deres vandring mod Himlen. Det sker fx i 1. Pet. 1:13-14, hvor apostlen skriver:

".. jeg holder det for (min) ret at vække jer ved mine påmindelser, så længe jeg er i mit legemes telt, fordi jeg ved, at mit telt snart skal lægges bort, som vor Herre Jesus Kristus jo har givet mig til kende", 2. Pet. 1:13-14.

Det er ikke kun de troende i den nye pagt, der ser menneskelivet som en kort jordisk gennemrejse på vej til de evige boliger i Himmelen. Det gjorde de GT-troende også. I forbindelse med, at hebræerbrevets forfatter omtaler 'fædrenes tro', skriver han fx dette om Abraham:

"I tro bosatte han sig i det forjættede land som en fremmed land og boede i telte med Isak og Jakob, medarvingerne til den samme forjættelse; thi han ventede på staden med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud", Hebr. 11:9-10.

Abraham ventede altså på det samme som det, der venter os, nemlig på de boliger i himmelen, som Jesus, forud for os, tog til Himlen for at gøre rede til os. At det gælder enhver, som har samme tro, håb og forventning som Abraham, fremgår tydeligt senere i det samme kapitel, hvor der står:

"I tro døde alle disse uden at have opnået, hvad der var forjættet; men de så og hilste det i det fjerne og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden. De, som taler således, viser jo derved, at de søger efter et fædreland. Og hvis de havde tænkt på det, de var udvandret fra, havde de haft tid nok til at vende tilbage; men nu står deres hu til et bedre, nemlig det himmelske fædreland; derfor skamme Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en stad", Hebr. 11:13-16.

Ordet blev kød, for at alle, og hermed menes ENHVER i både den gamle og den nye pagt, kunne og kan få den frelse i eje, som han har forløst os til. Der er en mængde tekster i bibelen, der vidner om, at jøder og hedninger bliver frelst på den samme måde. Her kan vi fx tænke på dengang, Peter og Johannes stod anklaget for det jødiske råd i Jerusalem for at tale i Jesu navn, og i deres svar sagde de bl.a.:

"Der er ikke frelse i nogen anden, thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses", Apg 4:12.

Vi kan også tænke på Peters senere tale ved apostelmødet, hvor han vidner overfor de forsamlede og sagde: 'Vi tror..., at vi (jøder) bliver frelst ved Herren Jesu Kristi nåde på samme måde som de (= hedninger)', Apg 15:11. Det samme kommer hebræerbrevets forfatter ind på, når han skriver dette om Jesus, og frelsen ved ham:

"Derfor (pga. det, han allerede har sagt om ham) er han (Jesus) mellemmand for en ny pagt, for at de kaldede må få den forjættede evige arv, efter at død har fundet sted til forløsning for overtrædelser under den første pagt", Hebr. 9:15.

Man skulle tro, at han ville afslutte sætningen med at skrive, at Jesu død gælder for de troende i den nye pagt. Det ville han også gøre, hvis han talte om os, men i kapitlet behandler han jødernes forhold til den gammeltestamentlige offertjeneste, og deres forsøg på at overholde de forskrifter, der fulgte med. Og så er det, at han siger, at det hverken er offertjenesten eller loven, der frelser, men derimod Jesus, som Gud ved disse vidner om og peger frem på - og sådan har det altid været.

Derfor siger han da også dette i det sidste vers i troskapitlet, som jeg allerede har citeret fra:

"Skønt alle disse (førnævnte troende fra den gamle pagt) fik godt lov for deres tro, oplevede de ikke at se forjættelsen opfyldt. Thi Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, så de ikke skulle se fuldendelsen, uden at vi var med", Hebr. 11:39-40.

Læg mærke til, at der først siges, at de så det, der er forjættet dem og hilste det i det fjerne; og dernæst, at de ikke skulle se fuldendelsen, uden at vi er med. Her tales der om det, der blev åbenbaret, da Ordet blev kød og tog bolig iblandt os - og med dette så de også lidt af den herlige fremtid, som ville komme pga. hans død og opstandelse - en sejr, hvis betydning rækker helt ind i evigheden. Årsagen til, at de troende i den gamle pagt kunne prise Gud for både tilgivelse for synd

og for frelsen, er, at Gud på en måde allerede så Jesu fuldbragte værk på Golgata som allerede gjort, før verdens grundvold blev lagt. Dette er da vistnok også baggrunden for, at da Johannes Døber kunne vidne om Jesus, straks han så ham, og sige: 'Se det Guds lam, som bærer verdens synd', John. 1:29. Apostlen Johannes vidner om det samme i de før citerede vers, idet han siger:

".. vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed".

Denne herlighed har altid været der, men i Jesu bliver den udfoldet og åbenbaret for os. Det er en herlighed, som afspejler Guds Fader hjerte; en herlighed, der er fuld af nåde og sandhed. Det er denne herlighed i Sønnen, som viser os Faderen, og dermed også hans kærlighed til os. David skriver om det samme, når han i salme 86 først lovpriser Gud, fordi han har frelst ham fra Dødsrigets dyb (fortabelsen), og siger så lige derefter til ham: "Du (Herre) er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rig på nåde og sandhed", Sl. 86:15. I et tilbageblik på ørkenvandringen lovpriser Nehemias Herren Gud med lignende ord og siger:

"Du er forladelsens Gud, nådig og barmhjertig, langmodig og rig på miskundhed, og du svigtede dem ikke.. Skystøtten veg ikke fra dem om dagen, ej heller ildstøtten om natten, men lyste for dem på vejen, de skulle vandre. Du gav dem din gode Ånd for at give dem indsigt og forholdt ikke deres mund din manna, og du gav dem vand at drikke. I 40 år sørgede du for dem i ørkenen, så de ingen nød led..", Neh. 9:17b, 19-21.

Ja, sådan har Gud altid været, og det er da også hans evige kendetegn. Når teksten siger, at de havde Guds Ånd til at lede dem, så betyder det selvfølgelig, at der her er tale om mennesker, som var frelste, ligesom vi i dag. Gud har jo åbenbaret sin frelse for dem, og det betyder, at deres håb var rettet mod den frelser og Messias, som de vidste, ville komme til jord. Hans komme var og er derfor det største bevis på den store kærlighed, Gud havde til dem, såvel som til os og til alle. Det er bl.a. dét, apostlen Johannes beskriver på denne måde i sit første brev:

"Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret blandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham. Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder", 1. John. 4:9-10.

Omtalen af denne kærlighed ser vi overalt i skriften, og heri ser vi som nævnt også den herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen. Han var fra begyndelsen; han var hos Gud og er Gud, og ved ham blev verden skabt. Ja, ikke bare verden! for der står jo, at

".. i ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og usynlige.. alt er skabt ved ham og til ham; og han er før alt, og alt består ved ham", Kol. 1:16-17.

At se Jesus er ifølge bibelen det samme som at se hans herlighed, og fordi han er ét med sin himmelske Fader, så ser vi i ham også Faderen i sin herlighed. Det er dét, Jesus giver udtryk for i sin ypperstepræstelige bøn, hvor han beder til sin Fader og siger:

"Fader, timen er kommet; herliggør sin Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til", John. 17:1b-5.

Her siges det igen: I Ordet, det evige livs Ord, Jesus Kristus, ser vi Faderens herlighed, fordi han er Guds Søn og ét med sin Fader, John. 10:30. Det er helt det samme, som når han et andet sted siger,

at "den, der har set mig, har set Faderen", John. 14:9. Gennem hele bibelen er der utallige andre vidnesbyrd om denne fuldkomne enhed mellem Faderen og Sønnen, også i GT. Her vil jeg bare nævne Zak. 6:13, hvor profeten vidner om dette og siger:

".. han (altså Jesus) skal vinde højhed og sidde som hersker på sin trone; og han skal være præst ved hans (Faderens) højre side, og der skal være fuld enighed mellem de to".

Den højhed, der tales om, er først og fremmest hans ophøjelse på korset, og dernæst til - og i - Himlen, hvor han nu sidder ved Faderens højre hånd. Som det også sker mange andre steder i skriften, fremhæves der her specielt, at Jesus på samme tid både er konge og præst, samt, at der er fuld enighed mellem Faderen og Sønnen.

Det er i denne fuldkomne enhed, vi ser i den herlighed, som er blevet åbenbaret for os ved den Søn, der blev os givet. Hvad denne herlighed er og består af, ser mennesker kun i mødet med ham, og derfor kan verden ikke se den. Det er dét, profeten Esajas henviser til med ordene:

"Hvo troede det, vi hørte, for hvem åbenbares Herrens arm? Han skød op som en kvist for hans åsyn, som et rodskud af udtørret jord, uden skønhed og pragt til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham, ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, en, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke. Og dog - vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud", Es. 53:1-4.

Sådan var det dengang, og sådan ser de fleste ham stadig. De ser ikke, at der er noget særligt ved ham, men vi ser hans "herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed". Vi ser, at Jesus har herliggjort Faderen på jorden ved, at han fuldførte den gerning, han er blevet sendt til jorden for at gøre. Vi ser nemlig og forstår, at

"..han blev såret (gennembort) for vore overtrædelser, knust for vor brydes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår. Vi for alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle..", Es. 53:5-6.

Vi tror det, og gennem sådanne tekster og ved Guds hellige Ånd er det, at vi ifølge Paulus nu "skuer ind i det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede", 2. Kor. 4:4. Det ser også ud til, at Johannes Døber i troen har fornemmet lidt af den sammenhæng, der er mellem Jesu herlighed og hans lidelse & død for syndere. I sin opvækst havde han sikkert flere gange hørt sine forældre fortælle om alt dét, de havde oplevet i forbindelse med hans fødsel, og han havde sikkert også mange gange hørt sin far genfortælle, hvad englen havde talt til ham om, at Jesus er Messias, den lovede Frelser, og måse også, at han dengang havde lovprist Gud og sagt:

"Herren, Israels Gud har besøgt og forløst sit folk og oprejst os et frelsens horn i sin tjener Davids hus, som han har lovet ved sine hellige profeter mund fra fordums tid..". Luk. 1:68-70.

På et tidspunkt var Johannes så selv kommet til personlig tro på denne frelse og Frelser, som Gud havde lovet Davids hus; og da han så en dag så Jesus komme hen imod sig, var han som nævnt klar til at vidne om ham, som er kommet til dem som 'det Guds lam, som bærer verdens synd'. Desuden vidner han lige efter også om sin tro på Jesus som Guds Søn, som er fra evig tid. Det stemmer helt med profetien om Jesu fødsel hos profeten Mika, hvor der står om Jesus, at 'hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage' (Mika 5:1). Dette havde Johannes da også forstået, idet han siger:

"Ham er det, om hvem jeg sagde: Den, der kommer efter mig, er kommen forud for mig, thi han var til før mig", v. 15 (og på grundsproget det samme i vers 27).

Johannes Døber var altså klar over det samme, som vi gør det i dag, nemlig, at Jesus er Messias og Guds Søn, der som Guds lam bærer/borttager verdens synd. Ligesom vi i dag var han også klar over, at Jesus er Herren, dvs. Gud, for han vidner jo og siger:

"Jeg er en røst af en, der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej! som profeten har sagt", John. 1:23.

Som vi har set, så vidner evangelisten Johannes i det samme kapitel også om Jesus, som han var kommet til tro på, idet han siger: 'Vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. Det er ligesom, at hans ord ikke slår til, når han forsøger at beskrive Jesus og hans herlighed nærmere. Hvem kan fx udgrunde, hvad der ligger i ordene: 'af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde'?

Det første henviser vistnok til Helligånden, der vidner for os om Jesus, og viser os Faderen, da han som Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Det er jo Guds store nåde, og det er jo det, som fylder os med glæde. Som det næste taler Johannes om den erfaring, Gud giver og som fylder os, efterhånden som vi lærer ham og hans ord bedre at kende. Nåde over nåde handler desuden også til det fuldkomne håb, han har givet hver enkelt af os, som er kommet til tro, på vores vandring mod Himmelen. Dette håb og vished fylder os med glæde, tak og lovprisning til vor Gud og frelser.

Denne dobbelte nåde betyder altså konkret, at Gud vil give os langt mere, end vi kan fatte og forstå - for det er et udtryk for, hvor meget han elsker os - og i denne kærlighed ser vi også hans hellighed og herlighed; hvorved også vi 'forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, eftersom det kommer fra Åndens Herre, som Paulus udtrykker det, 2. Kor. 3:18.

Der kunne siges meget mere om denne vidunderlige 'nåde over nåde', som vi har fået, og som vi vandrer i gennem livet. Tænk fx bare på, at Gud i Kristus ser bort fra den straf, vi har fortjent; og at han som følge deraf vedblivende vil have sin velvilje og barmhjertighed rettet mod os. Han længes efter at demonstrere dette, og det sker, hver gang et menneske vender sig til ham. Det er dét, Esajas taler om, når han skriver:

"Derfor længes Herren efter at vise jer nåde, derfor står han op for at forbarme sig over jer. Thi rettens Gud er Herren; salige (er) alle, der længes efter ham.. Nådige vil han vise dig nåde, når du råber; så snart han hører dig, svarer han", Es. 30:18,19b.

Når der hos Johannes videre står, at "loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus", så betyder det ikke, som nogle forestiller sig, at der skulle være en modsætningsforhold mellem GT og NT, men det er derimod en beskrivelse på den forskel, der er mellem disse. Denne forskel består bl.a. i, at de troende i den gamle pagt nok så en del af Guds store frelsesplan, og ganske svagt så de i det fjerne Jesu lidelser den herlighed der fulgte efter, og grundede over det, jfr. 1. Pet. 1:10-11. Men vi, som ser det hele i Åndens og evangeliets klare lys, ser Guds frelse og herlighed endnu tydeligere. Det er denne forskel, Paulus ridser op på denne måde:

"Thi når den tjeneste, der førte til fordømmelse, var herlig, så er den tjeneste, der fører til retfærdighed, endnu langt rigere på herlighed. Ja, det herlige (i den gamle pagt) har jo i dette tilfælde ingen herlighed i sammenligning med den overstrålende herlighed (i den nye pagt). Thi når der var herlighed over det, der svandt hen, skal der langt snarere være herlighed over det, der bliver", 2. Kor. 3:9-11.

Gennem hele bibelen understreges det, at 'ingen har nogen sinde set Gud', også i den før citerede tekst, John. 1:18. Paulus forklarer det med, at sådan er det i den nuværende tid, fordi vi ikke kan tåle

at se ham, for han 'bor i et lys, ingen kan komme nær', 1. Tim. 6:16. Derfor sendte han i sit sted sin Søn, 'den enbårne, som selv er Gud'. Det samme ser vi i GT, hvor det ikke var Faderen, men Sønnen, der var med hans folk og åbenbarede sig for dem som Herren og Herrens engel. Lad os se et enkelt eksempel fra GT på dette ud fra 2. Mos. 3, hvor vi har beretningen om 'den brændende tornebusk'. I vers 4 læser vi, at

"da Herren så, at han gik hen for at se derpå, råbte Gud til ham fra tornebusken... Og han sagde: Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Da skjulte Moses sit ansigt, thi han frygtede at skue Gud", 2. Mos. 3:4-6.

Her se det umiddelbart ud til, at det da må være Gud Fader, der åbenbarede sig for Moses. Der står jo, at det var Herren Gud, der råbte til Moses ud fra tornebusken, og at han derefter talte med ham og siger: 'Jeg er din Faders Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud'. Det er sandt nok! Men, som vi allerede har set, så siger bibelen, at 'ingen har set Gud', og derfor må der være tale om en anden, som dog er Gud lig. Beretningen begynder da også med at omtale denne anden person. Det ser vi fx klart lige forud for det, vi læste ovenfor, og hvor der står, at "da åbenbarede Herrens engel sig for ham (Moses) i en ildslue, der stod ud af en tornebusk".

Her er det altså ganske tydeligt, at det ikke er Gud Fader, som åbenbarede sig for Moses, men at det er Herrens engel, der som Herren taler til Moses og siger, at 'JEG ER Herren din Gud' - og det betyder, at denne person selvsagt må være den samme, der senere beskrives som 'den enbårne, som selv er Gud og som er i Faderens favn'. Det er derfor også ham, der lige efter siger til Moses, at 'jeg vil være med dig'. Som vi ser, er det de samme ord og det samme løfte, som han har talt til os, når han i Matt. 28:20 siger: 'Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende' - og med disse ord ved vi, at han 'er den samme i går og i dag, ja, til evig tid', Hebr. 13:8.

Vi skal tilbage til teksten i Johannesevangeliet, hvor der i vers 18 står, at apostlen skriver, at 'den enbårne.. er blevet hans tolk'. Det betyder, at Jesus er kommet for at forklare og vise os Faderens vilje og kærlighed for os, så vi forstår den - og så vi ved ham kan se den treenige Guds herlighed. Det græske ord, som er oversat med 'tolk', kan også oversættes med, at han 'gør rede for dét, han har hørt'. Det sker fx i Apg 10, hvor vi har beretningen om, at Gud sendte Peter til Kornelius' hus, og her er det græske ord er oversat således:

"Da engelen, som talte til ham (Kornelius), var borte, kaldte han på to af sine tjenestefolk og en gudfrygtig soldat, som stadig var om ham, og han 'fortalte det hele' (dvs. han tolkede det, han havde hørt, videre til dem) og sendte dem så til Joppe", Apg 10:7-8.

Han fortalte det hele..! Det var jo netop det, Jesus gjorde, da han som Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og hvor han som Faderens tolk bevidnede, at, således elskede Gud verden, at han blev sendt til jorden, først som en lille barn, og derefter som den, der gennem sit liv, sin død og opstandelse åbenbarede Guds store frelsesplan i ham.

At Jesus er blevet Faderens tolk betyder altså, at alt det, han sagde og gjorde, var og er et udtryk for, såvel som en åbenbaring af Guds store frelsesplan og frelsesvilje. Jo, Jesus er virkelig blevet Faderens 'tolk', og vi forstår, hvorfor han som Ordet, som var hos Gud og var Gud, blev kød og tog bolig iblandt os. Som skriften siger, så kunne han kun frelse os ved, at han måtte

".. blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder", Hebr. 2:17.

Lad os derfor prise Gud for, at han lod Ordet, det evige livs ord, Jesus Kristus, blive kød, for at han ved sin lidelse og død kunne udfri os fra synden, døden og djævelen, og med det formål, at vi i kan få evigt liv hos ham. Han gik jo frivilligt i døden for vore synder, for at vi kan stå rene og retfærdige ind for hans og vor himmelske Fader. Og da han havde fuldbragt et skyldoffer, gennembrød han døden, og banede derved også vejen for os gennem den, og da opfyldes det ord, hvori han siger og spørger:

"Enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?"

Jeg håber, at I er blevet beriget af igen at høre evangeliet om Jesus Kristus, som blev kød og tog bolig iblandt os, og med det ene formål at bære alle vor synd og skyld, og tage dem bort ved at nagle det til korset, og derefter gennembryde døden. Jo, der er grund til at mindes hans komme til jord, og glædes over den, for i dette barn ser vi, at det er sandt, som Esajas har profeteret om med ordene:

"Thi et barn er født os, en Søn er os givet; på hans skuldre skal herredømmet hvile. og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste", Es. 9:6.

Jo, sandelig: 'Eder er i dag en frelser født i Davids stad; det er Kristus, Herren', Luk. 2:11. Derfor ved vi også, at vi i troen på ham skal leve for evigt, og alt dette vidunderlige ligger der i julens budskab. Jeg vil afslutte med de ord, som englen Gabriel gav Maria forud for Jesu fødsel, og som med en lille omskrivning i første vers lyder således:

"Den frelser, du skal føde, ham skal du give navnet Jesus. For han skal blive stor og kaldes den højstes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme", Luk.1:31-33.

AMEN